

Til nr. 29-33.

Ændringsforslagene står i forbindelse med, at kompetencen til at meddele vandindvindingsstilladelser nu foreslås overført fra landvæsensretterne til amtsrådene, samtidig med at kompetencen til at ekspropriere til fordel for vandforsyningsanlæg foreslås overført til kommunalbestyrelserne.

Til nr. 34. (ny § 18).

Forslaget er en konsekvens af, at kompetencen til at fastsætte ekspropriationserstatninger fortsat skal ligge hos landvæsensretterne. De foreslåede bestemmelser i den nye § 18, stk. 1, 1. pkt., og i stk. 2, svarer i øvrigt til § 51, stk. 1, og § 52 i loven om offentlige veje og til § 32 i forslaget til lov om miljøbeskyttelse. Henvisningerne i stk. 1, 2. pkt., til forskellige bestemmelser i loven om offentlige veje svarer til den foreslåede ordning efter § 32 i miljølovsforslaget, jfr. i øvrigt bemærkningerne til ændringsforslag nr. 19.

Til nr. 35-36 (§ 19).

Ved ændringsforslag nr. 35 til § 19, stk. 2, foreslås afgørelsen af, om der skal oprettes et fælles vandværk til erstatning for de skadelidte vandforsyningsanlæg ved de enkelte ejendomme, henlagt til amtsrådet, da det drejer sig om et vandforsyningsstrukturelt spørgsmål. Skal det skadegørende vandforsyningsanlæg skaffe vand til en forbrugerkreds uden for amtskommunen, vil afgørelsen eventuelt skulle træffes af ministeren efter reglerne i den nye § 4, stk. 2. Det må normalt være den stedlige kommunalbestyrelse, der udarbejder planer for vandværket, men arbejdet kan dog også af amtsrådet overlades til den eller de kommuner, som ejer det skadegørende vandværk.

Ændringsforslag nr. 36 til § 19, stk. 3, er af redaktionel karakter og skyldes, at tilladelser gives af amtsrådet.

Til nr. 38-41 (§§ 21-23).

Ændringerne skyldes, at tilladelser gives af amtsrådene. Det bemærkes, at afgørelse af de i § 22, stk. 3, nævnte spørgsmål fremtidig må træffes af amtsrådet.

Til nr. 42 (§ 24).

Efter den gældende lovs § 24 kan landvæsensretterne føre kontrol med udførelsen af arbejder, som retterne træffer bestemmelse om, og kan kræve kommunalbestyrelsernes og sundhedsmyndighedernes hjælp dertil.

Bestemmelsen foreslås nu formuleret således, at

der pålægges de stedlige kommunalbestyrelser en umiddelbar pligt til at føre kontrol med udførelsen af de arbejder vedrørende *private* vandforsyningsanlæg, som der træffes bestemmelse om i medfør af §§ 13-17 og 19-23. Bestemmelsen vedrører således kun arbejder vedrørende *private* vandforsyningsanlæg. Er der tale om udførelse af et *offentligt* vandforsyningsanlæg, må den offentlige myndighed, der lader anlægget udføre, føre den nødvendige kontrol.

Til nr. 43 (§ 25).

Efter den gældende lovs § 25 kan sundhedskommissionen eller embedslægen, hvis det „ud fra en samlet hygiejnisk vurdering“ findes ønskeligt, at vandforsyningen i et område sker fra et fælles vandforsyningsanlæg, stille forslag herom over for kommunalbestyrelsen. Hvis kommunalbestyrelsen er enig i forslaget, indbringer den sag om forsyning fra et sådant fælles anlæg for landvæsensretten, der kan træffe bestemmelse om, at området skal forsynes fra anlægget. Er kommunalbestyrelsen ikke enig, skal den forelægge spørgsmålet for ministeren, der kan pålægge kommunalbestyrelsen at indbringe spørgsmålet for landvæsensretten. Landvæsensretten træffer bestemmelse om eventuel erstatning til grundejere, som må ophøre med at bruge deres eget vandforsyningsanlæg og i stedet slutte sig til det fælles anlæg.

Bestemmelsen var efter motiverne tænkt anvendt dels i bebyggelser med hygiejnisk uforvarselig vandforsyning, dels i sommerhusområder, hvor forholdene talte for at aflede wc-spildevand til sivebrønde, men hvor dette måtte forudsætte, at der ikke fandtes vandforsyningsanlæg på de enkelte ejendomme, jfr. Folketingstidende 1967/68, 1. samling, tillæg A, spalte 1944, og 2. samling, tillæg A, spalte 1064, og Folketingstidende 1968/69, tillæg A, spalte 604-05. Bestemmelsen har siden lovens ikrafttræden været anvendt i en del tilfælde, og det er ministeriets indtryk, at der er et betydeligt behov for bestemmelsen. Med hensyn til bebyggelser med hygiejnisk uheldig vandforsyning vil forholdet i reglen være det, at en række brønde eller borer er klart sundhedsfarlige og må udskiftes, medens andre vel ikke svarer til moderne indretningsforskrifter, men dog stadig kan give acceptabelt vand, og atter andre er helt tilfredsstillende. Efterhånden må det dog antages, at der vil blive flere og flere enkeltanlæg, som må udskiftes. Det vil derfor i sådanne tilfælde ofte være det rigtigste at etablere en fællesordning for bebyggelser af denne art fremfor at foretage en gradvis udskiftning med småanlæg, der alt i alt vil blive en dyrere og dårligere løsning. Hensynet til at tilvejebringe en økonomisk overkomme-